

ІНТЕГРАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЯК СКЛАДОВА ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Логданіді І.

Національний університет харчових технологій

Теоретичні основи управління підприємством, що розкривають проблеми функціонування, виживання та адаптації підприємств в довгостроковій перспективі в мінливому зовнішньому середовищі тісно пов'язані із оцінкою окремих складових елементів економічного потенціалу та ефективності їх використання.

Але дослідження складу економічного потенціалу дозволяє виділити інтеграційний потенціал, як ефективний рушійний фактор економічного розвитку підприємства. На основі проведеного аналізу агропромислової інтеграції можна виділити її наступні моделі (форми):

- контрактна система взаємовідносин сільгоспвиробників із переробними, збутовими та іншими організаціями АПК;
- об'єднання, що створюються без юридичної особи, які очолюються фірмою-інтегратором, що здійснює зв'язки з іншими учасниками утворення на контрактній основі або шляхом участі у формуванні їх власності;
- агропромислові формування, що створюються шляхом об'єднання капіталів та праці юридичних та фізичних осіб (корпорації, кооперативи тощо);

- комбінати — великі підприємства, в яких наданий весь технологічний цикл (від виробництва, переробки та реалізації продукції кінцевому споживачу);
- холдинги — агропромислові формування, що створюються із декількох юридичних осіб, де один є власником всього або частини уставного капіталу інших та керує діяльністю всіх інших осіб утворення;
- фінансово-промислові групи, що являють собою інтеграцію виробництва (від сировини, збуту) із фінансовим капіталом.

При визначенні ролі інтеграційних процесів в підвищенні ефективності реалізації економічного потенціалу та максимізації їх впливу на виробничий потенціал необхідно виділити їх позитивні характеристики. Основними такими характеристиками є:

- економія витрат за рахунок об'єднання зусиль підприємств різної виробничої спрямованості (сільськогосподарських, переробних та агросервісних);
- зниження ризиків та отримання відповідної економії за рахунок розширення сфери передбачуваних цін, обсягів виробництва та поставок для всіх учасників інтеграції;
- отримання додаткового ефекту, який недосяжний для кожного із підприємств окремо;
- забезпечення підвищення якості продукції;
- зміна асортиментно-структурної політики;
- зниження собівартості за рахунок прискореного впровадження у виробничий процес сучасних спеціалізованих технологій.

Але поряд із позитивними сторонами інтеграційних процесів є ряд важких проблем, серед яких в першу чергу слід назвати відсутність розмежування функцій управління між різними ієрархічними рівнями виконавчої влади та господарських органів центру, регіонів, галузей, головних та дочірніх підприємств.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бузько И.Р., Дмитренко И.Е., Сущенко Е.А. Стратегический потенциал и формирование приоритетов в развитии предприятия. — Алчевск: ДГМИ, 2002. — 216с.
2. Забродский В. А. Современные методы организации и управления промышленным производством / Забродский В. А., Кизим Н. А., Янов Л. И. — Х. : Бизнес Информ, 1997.— 67 с.
3. Молотников А. Е. Слияния и поглощения. Российский опыт / Александр Евгеньевич Молотников. — М.: Вершина, 2006. — 310 с.

Науковий керівник: Михайленко О.В.